

MEN'S GILLETTE, STORY

BLADEFREGA

MEN'S GILLETTE, STORY

THE FAMILY · 07

Το διαβολόπαιδο.

«Enzo», είπε η μητέρα μου στον πατέρα μου, «πρέπει να τον βάλουμε σε οικοτροφείο.

Δεν μπορώ να τα βγάλω πέρα με τον Nando πια.

Είναι αδύνατο να τον ελέγξεις.

Και το χειρότερο, είναι απρόβλεπτος».

Έκανε μια παύση.

«Ξέρεις τι έκανε σήμερα;»

«Όχι. Πες μου».

«Ήταν στο μαγαζί μαζί μου και, χωρίς να το καταλάβω, εξαφανίστηκε το μεγάλο ψαλίδι.

Αυτό που χρησιμοποιώ για να κόβω τα υφάσματα.

Τα τόπια των τριάντα μέτρων.

Χρειάστηκε να χρησιμοποιήσω το εφεδρικό.

Έψαχνα σχεδόν μία ώρα.

Ύστερα τον είδα να γυρίζει.

Ήρεμος.

Χαμογελαστός.

Με το ψαλίδι στο χέρι».

Ο πατέρας μου σήκωσε το βλέμμα.

«Πού είχε πάει;»

«Στο μπαρ».

«Να κάνει τι;»

«Ο γιος μας είναι πέντε χρονών, Enzo.

Είσαι ο πατέρας του.

Προσπάθησε να αναλάβεις λίγη ευθύνη αντί να γελάς σαν ηλίθιος.

Ανησυχώ.

Τι θα γίνει μ' αυτό το παιδί;»

Η μητέρα μου ήταν φοβισμένη.

Όταν γύρισα, όμως, δεν ήμουν μόνος.

Μαζί μου ήρθε κι ο Rocco Pizzimenti, ο ιδιοκτήτης του μπαρ Orfeo.

Γελούσε τόσο πολύ που μετά βίας στεκόταν στα πόδια του.

Σύμφωνα με τον Rocco, του άρεσε συχνά να με αποκαλεί κερατά.

Εκείνο το απόγευμα είχα αποφασίσει να λύσω το ζήτημα.

«Ξέρετε τι έκανε;» είπε ο Rocco.

«Ήρθε στο μπαρ κρατώντας εκείνο το ψαλίδι.

Για να μου κόψει τον λαιμό.

Κράτησα απόσταση και συνέχισα να τον κοροϊδεύω.

Όλο το μαγαζί γελούσε.

Εκείνος όμως δεν το έβαζε κάτω.

Στο τέλος χρειάστηκε να τον τραβήξουν μακριά με το ζόρι».

Ο πατέρας μου γέλασε.

Ο Rocco γέλασε.

Οι πελάτες γέλασαν.

Εγώ όχι.

Τελικά ο Rocco σταμάτησε να με αποκαλεί κερατά.

Τότε ήταν που κατάλαβε ότι δεν ήμουν ακριβώς αυτό που περίμενε.

Η μητέρα μου είχε καταλήξει σε αυτό το συμπέρασμα πολύ νωρίτερα.

Το επόμενο πρωί με πήγε κατευθείαν στο οικοτροφείο.

Οι Αδελφές του Τάγματος του Αγίου Βικεντίου.

Πλήρωσε την εγγραφή και τα δίδακτρα της χρονιάς με μία και μόνη πληρωμή.

Ασφάλεια.

Ενάντια στην επιστροφή μου μέσα σε σαράντα οκτώ ώρες.

Έκλεισε επίσης μια ιδιωτική συμφωνία με την ηγουμένη για τη μεταχείρισή μου στο μέλλον.

Ο πατέρας μου ήταν πωλητής.

Η ηγουμένη ήταν Ναπολιτάνα.

Κοιτάζοντας πίσω, ο συνδυασμός ενός πατέρα πωλητή και μιας Ναπολιτάνας ηγουμένης εξηγεί σχεδόν όλα όσα ακολούθησαν.

Χωρίς να τραβήξει πολύ την προσοχή, ο πατέρας μου φρόντισε επίσης να παίρνει η μονή σταθερό εφοδιασμό σε διαφημιστικό υλικό της Gillette.

Ιδιαίτερα πλαστικές σακούλες.

Πεντακόσια χαρτοκιβώτια.

Εκείνα τα χρόνια άξιζαν όσο ζύγιζαν σε χρυσάφι.

Δύσκολες να τις βρεις.

Ακριβές.

Απαραίτητες.

Οι αδελφές τις λάτρευαν.

Όποτε τα αποθέματα λιγόστευαν, χτυπούσε το τηλέφωνο.

Η ηγουμένη Maria Franca από τη Forcella.

«Κύριε Frega, ίσως θα μπορούσατε να περάσετε για έναν χαιρετισμό».

Τότε έμαθα μια σημαντική διάκριση.

Υπήρχε ο πνευματικός χαιρετισμός.

Κι υπήρχε ο κοινωνικός χαιρετισμός.

Μια μέρα ο διευθυντής πωλήσεων, ο Raffaele Di Tullio, τηλεφώνησε στο σπίτι ζητώντας τον πατέρα μου.

Δυστυχώς γι' αυτόν, τον βρήκε.

«Frega, καλημέρα. Πώς είστε;»

«Καλά, κύριε διευθυντά. Ευχαριστώ. Αλλά αυτό δεν είναι τηλεφώνημα ευγενείας.

Πείτε μου».

«Στα κεντρικά είμαστε όλοι περίεργοι.

Θα θέλαμε να καταλάβουμε πώς ένας πωλητής κατάφερε να καταναλώσει το τριάντα τοις εκατό όλου του διαφημιστικού υλικού που διανεμήθηκε σε όλη την Ιταλία.

Καθαρή περιέργεια.

Τίποτε περισσότερο.

Σας παραδώσαμε σχεδόν τριάντα δύο παλέτες με πλαστικές σακούλες.

Αναρωτιόμαστε πώς πάνε οι δουλειές.

Όχι οι δουλειές της Gillette.

Οι δουλειές με τις πλαστικές σακούλες.

Τις πουλάτε;

Βγάζετε κέρδος;

Ή θα θέλατε να μας εξηγήσετε τι ακριβώς συμβαίνει;»

Ο πατέρας μου δεν δίστασε.

«Βοηθάω το Βατικανό.

Έχουν περιορισμένους πόρους.

Κανέναν προϋπολογισμό.

Οι Αδελφές του Τάγματος του Αγίου Βικεντίου στο Reggio Calabria, όπου μεγαλώνει ο γιος μου, ζήτησαν μια μικρή συνεργασία στο φιλανθρωπικό τους έργο.

Όπως μου μάθατε, κύριε διευθυντά, δεν έδωσα δημοσιότητα στην πρωτοβουλία.

Ξέρω ότι προτιμάτε αυτά τα πράγματα να γίνονται αθόρυβα.

Καμία δημοσιότητα.

Ο τρόπος της Gillette».

Σιωπή.

Μια μεγάλη σιωπή.

Τελικά:

«Πολύ καλά, Frega.

Θα στείλω κι άλλο υλικό».

Για οκτώ χρόνια οι αδελφές δεν αγόρασαν ούτε μία πλαστική σακούλα.

Ένα ερώτημα μένει αναπάντητο.

Κι αν το είχαν κάνει όλο αυτό επιχείρηση;

Ήταν καλόγριες.

Αλλά ήταν και γυναίκες.

Κανείς δεν το ερεύνησε.

Οι πρώτοι μήνες στο οικοτροφείο έφεραν τουλάχιστον τρία περιστατικά που οι αδελφές τα βρήκαν βαθιά ανησυχητικά.

Σε μένα φαίνονταν απολύτως φυσιολογικά.

Το πρώτο έγινε στο κρυφτό.

Όποτε παίζαμε, κατέληγα αναπόφευκτα μέσα στα ιδιωτικά δωμάτια των αδελφών.

Ήμουν περίεργος.

Ήθελα να δω πώς είναι οι καλόγριες χωρίς το μαντίλι τους.

Η μεγαλύτερη ανακάλυψή μου ήταν μια αδελφή με τα μαλλιά ξυρισμένα σχεδόν ως το δέρμα.

Από τότε, κάθε ομάδα αναζήτησης ξεκινούσε με την ίδια προειδοποίηση.

«Ψάξτε παντού.

Αυτός ο διάβολος μπορεί να κρύβεται οπουδήποτε».

Είχα γίνει ο εφιάλτης τους.

Το συναίσθημα ήταν απολύτως αμοιβαίο.

Το δεύτερο περιστατικό έγινε στην πρωινή λειτουργία.

Κάθε μέρα στις δέκα και μισή τα παιδιά έμπαιναν στη σειρά καθώς έβγαιναν από το παρεκκλήσι.

Μια αδελφή άπλωνε το ροζάριό της και έκανε μια απλή ερώτηση.

«Ποιο είναι το πιο ισχυρό ον πάνω στη Γη;»

Όλοι έδιναν την εγκεκριμένη απάντηση.

«Ο Ιησούς Χριστός».

Ύστερα φιλούσαν το ροζάριο.

Ένα πρωί έκανα μια μικρή προσαρμογή στο τελετουργικό.

Αντί να φιλήσω το ροζάριο, φίλησα το ράσο της αδελφής.

Ύστερα είπα:

«Ο μπαμπάς μου λέει ότι οι γυναίκες είναι πιο ισχυρές από τον Θεό».

Η αντίδραση ήταν άμεση.

Οι γονείς μου κλήθηκαν πριν από το μεσημεριανό.

Το ίδρυμα ήθελε να διώξει τον διάβολο.

Μια αρκετά γενναιόδωρη επιταγή μετέτρεψε την αμαρτία σε ανησυχία.

Η ανησυχία εξαφανίστηκε εντυπωσιακά γρήγορα.

Η επιταγή είχε έξι μηδενικά.

Οι παλιές ιταλικές λιρέτες ήταν εξαιρετικά πειστικές.

Τα χρόνια περνούσαν ρομαντικά κάτω από την προστασία της αθωότητας.

Οι γιορτές με τα γλυκά ήταν απλώς ευκαιρίες να φας δωρεάν.

Το θέατρο ήταν ευκαιρία να πεις την αλήθεια.

Όποτε έπαιζα πρίγκιπα, ενημέρωνα το κοινό ότι την πριγκίπισσα δεν έπρεπε να τη φιλήσει κανείς, επειδή ήταν άσχημη και της μύριζε άσχημα το στόμα.

Οι δασκάλες διαφωνούσαν.

Κάποια στιγμή έφτασε η πέμπτη δημοτικού.

Ύστερα οι τελικές εξετάσεις.

Ένα μέλος της επιτροπής άφησε μια ιδιωτική σκέψη να δραπετεύσει στον δημόσιο χώρο.

«Επιτέλους.

Τον ξεφορτωνόμαστε».

Όλα έμοιαζαν τακτοποιημένα.

Όλα έμοιαζαν τελειωμένα.

Περίμενα τριάντα χρόνια.

Ύστερα γύρισα.

Έκανα μια παραγγελία για ξυραφάκια Gillette.

Πληρωμή προκαταβολικά.

Κανείς δεν ρώτησε ποτέ πώς είχε γίνει δυνατό κάτι τέτοιο.

Έχουν περάσει εξήντα ένα χρόνια.

Ακόμη και σήμερα μένουν ερωτήματα.

Πρόσφατα η κόρη μου με κοίταξε και είπε:

«Συγγνώμη, Nando.

Δεν σε λέω μπαμπά.

Αλλά ποιος στον διάολο είσαι;»

Αχ.

Αχαχαχαχ.

Ferdinando Frega

Gillette Man ✂